

Heel lang geleden,
in een sterrenstelsel hier ver, ver vandaan ...

1000 JAREN

AFTERMATH
LEVENSSCHULD
CHUCK WENDIG

Leia ijsbeert.

De Chandriilaanse zon brandt een lichte streep rondom haar gesloten gordijnen. In het midden van de kamer ligt een blauw-glazen holoplatform – dat blijft stil. Elke dag komt ze hier, op dezelfde tijd om te wachten op bericht. Ze had allang van Han moeten horen. Hij is al dagen te laat voor hun periodieke overleg, en...

Het platform komt flikkerend tot leven.

‘Leia,’ zegt een schemerig hologram dat zich uit willekeurige voxels tot het beeld van haar man vormt.

‘Han!’ Ze stapt het zendbereik binnen. ‘Ik mis je.’

‘Ik jou ook.’

Maar zoals hij het zegt – er klopt iets niet. Er klinkt iets zwaars in zijn stem. Daarin bespeurt ze wanhoop. Nee, niet alleen wanhoop. Ook woede. Die is niet op haar gericht. Helemaal vanaf deze plek laat ze haar zintuigen naar hem uitgaan en vindt ze hem, en ze voelt een naar binnen gerichte woede, als een mes dat zich in de eigen ingewanden draait. *Hij is kwaad op zichzelf.*

Ze weet al wat hij haar gaat vertellen.

‘Ik heb hem nog steeds niet gevonden,’ zegt Han. Chewbacca wordt vermist. Twee maanden geleden heeft Han haar verteld dat hij een kans had om te doen wat de Nieuwe Republiek niet wilde doen: Chewies thuisplaneet Kashyyyk bevrijden uit de ketenen van het Keizerrijk. Ze zei hem te wachten, erover na te denken, maar hij zei dat dit het moment was en dat hij informatie had van een oude smokkelaar – ene Imra, een vrouw die hij volgens Leia niet moest vertrouwen.

Ze had gelijk gekregen.

‘Zit je nog steeds in de Outer Rim?’ vraagt Leia.

‘Rand van de Wilde Ruimte. Ik heb nog wat aanknopingspunten, maar het ziet er niet best uit.’

‘Kom naar huis, Han,’ smeekt ze. ‘Ik ben bezig met de Senaat. Als we ze daar zo ver krijgen dat ze gaan stemmen, kunnen we oprukken naar Kashyyyk – en misschien komen we Chewbacca en de anderen dan vanzelf tegen. Met een getuigenis van een generaal zoals jij kunnen we de balans...’

‘Hielp de vorige keer ook niet.’

‘Dan proberen we het opnieuw.’

Het hologram schudt zijn hoofd. ‘Zo zit ik niet in elkaar. Ik ben geen generaal. Ik ben gewoon een piraat.’

‘Zeg dat nou niet. Iedereen hier weet hoe jij het team van de Alliantie hebt aangevoerd op Endor. Ze kennen jou als generaal, niet als...’

‘Leia, ik heb mijn ontslag ingediend.’

‘Wat?’

‘Ik moet dit op mijn eigen manier doen. Dit is mijn verantwoordelijkheid, Leia. Ik heb mijn werk te doen, jij het jouwe. Zorg jij voor de Republiek. Ik ga Chewie zoeken.’

‘Nee, nee, nee, niet doen. Ik kom wel naar jou. Zeg maar waar je zit. Zeg maar wat je nodig hebt.’

Langzaam verschijnt er een trieste glimlach op het gezicht van

zijn flikkerende hologram. ‘Leia, ze kunnen daar niet zonder je. Blijf jij nou maar daar. Ik red me wel. Ik ga Chewie zoeken. En dan kom ik naar huis.’

‘Beloof je dat?’

‘Ik be...’

Maar het hologram begint plotseling te schudden – Han kijkt vlug opzij, als verrast. ‘Han!’ roept ze.

‘Wel alle...’ zegt hij nog, maar het beeld flikkert weer. ‘Ik word aangev...’ Maar de woorden worden afgebroken, en dan lost het beeld op en is hij verdwenen.

Ze voelt een kramp in haar maag. *Nee*. Leia begint weer te ijsberen, in de hoop dat de onderbroken uitzending wordt hervat en hij haar zegt dat het allemaal maar vals alarm was. Minutenlang wacht ze, dan uren, en dan tot de nacht valt. Het holoplatform blijft stil.

Haar man zit daar ergens. Ze weet niet waar. En hij is in gevaar.

Ze moet hem vinden. Het is maar goed dat ze weet wie ze kan vragen.

Het zweefvlot vliegt door de nevel. Langs zij staan immense stenen zuilen, zwart als de nacht en recht als speren. De punten van deze waakzame schildwachten zijn zo gevormd dat ze op schreeuwende gezichten lijken. Onder, ver beneden, stralen rivieren van wazig groen licht – de gloeischimmel in de grotten van Vorlag.

Jom Barell grijpt een ketting en trekt het vlot verder, hand over hand. Deze kettingen zitten vast aan achthoekige oogbouten die uit de zuilen steken en al deze donkere schildwachten aan elkaar koppelen. Het vlot zelf heeft geen motoren, en het enige geluid waarmee het door de nevel zweeft, is het flauwe gonzen van de zweefpanelen.

‘Ik vind het maar niks,’ zegt Jom zachtjes.

‘Wat moet je er anders van vinden?’ vraagt Sinjir Rath Velus, op zijn rug liggend op het vlot, met zijn armen over elkaar geslagen. ‘Die mist is koud. Het is een verschrikkelijke dag. Ik ben zo nuchter als een protocoldroïde.’ Plots veert hij overeind. ‘Wist je dat de *Death Star* een café had? Lelijk, sober aangekleed – zoals alle architectuur van het Keizerrijk, eigenlijk, bah – en

het drankenaanbod was niet bepaald om over naar huis te schrijven. Maar als Pilkey, de ober, je kende, kon je wat krijgen uit zijn speciale voorraad...'

Norra Wexley onderbreekt hem. 'Niets aan de hand. Alles gaat volgens plan.' Het plan is in wezen hetzelfde als altijd: naar binnen sluipen, de Keizerlijke prooi inrekenen en hem op Chandrila voor het gerecht brengen. Alleen hoeven ze daarvoor normaal niet naar het bergtopfort van een galactische slavendrijver...

'Ja, nou,' reageert Jom op sarcastische toon. 'Een mooi stelletje idioten, dat zijn we. Ons meisje kan daarbinnen maar beter haar werk doen.'

'Ze is ons meisje niet,' blaft Sinjir terug. 'Ze is niet eens een meisje, Barell. Jas is een vrouw die doet wat ze wil en die jou met plezier van dit vlot zou schoppen met je chagrijnige rotsnor.'

'Een premiejager, dat is ze.' Met een grom trekt Jom het vlot verder naar de volgende steenzuil. 'En ik vertrouw premiejagers niet.' Onwillekeurig gaat zijn hand naar zijn borstelsnor, die hij vlug gladstrijkt over zijn ontevreden mond.

'Ja, weten we. En we weten ook dat je ex-officiers van het Keizerrijk niet vertrouwt. En dat weten we doordat je dat zegt. De hele tijd.'

Jom draait zijn schouders en trekt zijn neus op. 'Moet ik dat dan? Jou vertrouwen?'

'Na al die tijd? Je zou een begin kunnen maken.'

'Misschien begrijp jij niet helemaal wat het Keizerrijk betekende voor lui zoals ik en waarom de Opstand...'

Norra onderbreekt hen weer. 'Nu weten we het wel, Jom. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. In dit geval letterlijk. Kijk.' Ze wijst.

Aan stuurboord duikt een enorme vorm op uit de nevel boven hen – een zwarte schaduw als een berg. De contouren van een paleis: hoge torens met uitspringende kantelen. Als ze de aan de stenen gekluisterde ketting blijven volgen, trekken ze zich om-

hoog – steeds hoger, tot aan de poort van dit immense, uit de top van een slapende vulkaan gehouwen kamp. Daar woont Slussen Canker, alias Canker de Rode, alias Zijne Giftige Excellentie, Hoeder van Mensen en Doder van Vijanden, de Prins en Eerste Zoon van Vorlag, Meester Telg Slussen Urla-fir Kal Kethin-wa Canker.

Moordenaar. Slavendrijver. Uitschot.

Hij is niet hun doelwit.

Hun doelwit is een viceadmiraal van het Keizerrijk. Ene Perwin Gedde. Die is het Keizerrijk ontvlucht en ervandoor gegaan met een flinke emmer credits – genoeg om dik en gelukkig en welkom te blijven in het bastion van een topcrimineel als Slussen Canker. High van specerij. Omringd door slaven. Genietend van het leven. Goed beschermd hier in een zwaarbewaakt fort op de top van een vulkaan. Zo zwaarbewaakt dat het sterk af te raden is om recht op de poort af te marcheren. Die wordt namelijk bewaakt door twee hondstrouwe hroth-beesten. En twee laserkoepels. En een paar hroth-dompteurs. En een hek van elkaar kruisende laserstralen...

Maakt niet uit, want ze gaan daar niet heen, toch?

Ze mijden de hoofdweg omhoog. Ze dalen af.

Nadat Jom het vlot langs nog twee stenen zuilen heeft getrokken, steekt Jom een geopende hand naar achteren – een woordloos verzoek dat Norra weigert in te willigen. Daarom zegt ze: ‘Laat mij maar. Je hoeft niet alles te doen, hoor.’

Ze pakt de enterhaak en schroeft die in de punt van het schokpistool. Jom kijkt toe met toegeknepen ogen terwijl ze op de enorme rots mikt. ‘Geef het signaal,’ zegt ze.

Sinjir steekt een noodbaken omhoog – het baken van hun schip, de *Halo*, voor het geval dat het ooit zou neerstorten – en laat het drie keer kort oplichten. Rode lichtflitsen volgen elkaar snel op.

De tijd verstrijkt. Dan, in de nevel...

Nog eens drie rode lichtflitsen ten antwoord. Die komen van de voet van de berg onder het fort. ‘Jas, jij geweldige mafketel met je doornenkop,’ zegt Sinjir kakelend en in zijn handen klappend.

Norra maant hem tot stilte en vuurt de enterhaak af in de richting van de ruimte waar die lichtflitsen vandaan kwamen. Het pistool maakt bijna geen geluid. Met een doffe *paf!* gaat het af. De onder het vlot opgerolde kabel zoeft en draait terwijl de enterhaak door de lucht suist.

In de verte: *klink!* Raak.

Jom grijpt de kabel en trekt het vlot nu een andere kant op – niet naar de poort van het fort maar naar de onderbuik daarvan. Daar zou een bres in de berg moeten zitten, volgens hun gegevens de voederzaal van Slussen Cankers hroth-beesten. Die akelige krenge hebben vleugels en gaan graag een paar keer per dag op jacht – en dat is hun verzamelpunt. De bres is een gat in de berg met een richel eronder, en de hroth-beesten worden binnengehouden door net zo’n knetterend laserhek als boven. Alleen is dit hek nu open dankzij Jas, die hier al een paar dagen is. Het signaal in het donker is duidelijk: de weg is vrij.

‘Ik zei toch dat ze het voor elkaar zou krijgen,’ fluistert Sinjir in Joms oor.

Joms enige reactie is een grom die twijfel uitdrukt.

Het vlot zweeft door de nevel. Verderop komt de weg naar binnen duidelijker in zicht: net een gapende muil met slagstanden van stalactieten en stalagmieten, klaar om hen te verzwelgen. Maar geen rode gloed. Het hek staat uit. De weg is daadwerkelijk vrij. Jom trekt het vlot erheen, haakt de kabel vast en wikkelt die om een van de rotsen. Een voor een stappen ze van het vlot de ruime grot in.

De stank komt hard aan. Langs de muren staan metalen manden vol met dode beesten: kaalgeplukte vogels zonder kop, hompen rottend vlees van wie weet wat voor dier, poten met hoeven, lillend aas. Door de lucht zwermen wolken hongerige muggen.

Dit moet voer voor de hroth-beesten zijn, denkt Norra. Aan de rode spetters op de droge rotsgrond te zien staat hier iemand die het vlees naar buiten de lucht in gooit, waarop de beesten uitvliegen om het te vangen.

Sinjir zegt: 'Ik sta serieus te overwegen om te kotsen.'

'Die stank,' zegt Jom met een vies gezicht. 'Daar krijgt een aap-hagedis het nog benauwd van.' Hij fronst zijn wenkbrauwen. 'Waar is Jas?'

'Ze zal verder binnen zitten,' zegt Norra. 'Kom.'

Het plan is vrij simpel: Jas Emari is dagen geleden binnengekomen als premiejager op zoek naar werk. Dat is nog waar ook, en haar reputatie zal haar inmiddels vooruit zijn gesnel. Top-criminelen trekken premiejagers aan zoals deze stapels karkasvlees vliegen aantrekken: jagers willen graag aan het werk, en topcriminelen kunnen dat leveren.

Zij heeft de poort voor hen geopend. En nu begint het werk. Ze hebben al een plattegrond van het fort, dankzij het holocron dat ze hebben gekregen (nou ja, gestolen) van Surat Nuat, de Akivaanse baas die alle contacten tussen het Keizerrijk en de criminele onderwereld had bijgehouden voor het geval hij op een dag een pressiemiddel nodig had. Uit die datakubussen kwam heel veel informatie die kon dienen als springplank voor de operaties van hun team.

Eenmaal buiten de voederruimte (een tocht die voor Norra's reukgangen niet snel genoeg kan gaan) is het maar een klein stukje door een lange tunnel naar een lavabuis die dwars door het hele fort heen loopt. Uiteraard loopt deze buis ook omlaag naar het hol van deze sluimerende vulkaan, dus ze moeten oppassen om niet te vallen. Dan omhoog naar de zuidertoren, wachten tot Gedde opduikt vanuit of op weg naar zijn vertrekken – en weer naar buiten met hem in een zak. Het is de bedoeling hem vanuit het paleis op het vlot te hijsen voordat iemand ook maar iets in de gaten heeft. En dan kunnen ze hem voor het Republikeinse

Tribunaal slepen. Het Keizerrijk krijgt gerechtigheid. Eén oorlogsmisdadiger tegelijk.

En dan komt Temmin met het schip en kunnen ze de atmosfeer alweer verlaten voordat men doorheeft dat Gedde is verdwenen.

Temmin. Norra's gedachten gaan uit naar haar zoon. Arme, vaderloze knul. Hij hoort bij dit team, en er gaat geen dag voorbij dat ze niet voor hem vreest. Hij is nog te jong, houdt ze zichzelf voor, ook al bewijst hij zich dagelijks. Hij is me te kostbaar, denkt ze, waar veel meer van klopt – nu ze weer met haar zoon is verenigd, merkt ze hoe kwetsbaar hij is. Hoe kwetsbaar ze allemaal zijn. Als zijn moeder is het volstrekt onverantwoordelijk van haar om hem overal mee naartoe te slepen, maar een gretig, egoïstisch deel van haar brengt haar voortdurend kil in herinnering dat ze hem anders maar weer in de steek moet laten. Ze zou het niet overleven als ze Temmin weer achter moest laten. Maar wat moet ze anders? Met pensioen? Dit leven opgeven?

Waarom sluit je die mogelijkheid uit? vraagt ze zichzelf.

Dit is niet het moment om daarover na te denken. Ze hebben werk te doen.

Ze gaat de tunnel in, op de voet gevolgd door Jom en Sinjir...

Achter hen klinkt geknetter van bliksem. Gevolgd door een rode gloed.

Het hek is terug. Een raster van lasers, knetterend tegen elkaar. Het verzengende rood snijdt de kabel door waarmee het vlot aan de rots was verankerd, en het vlot drijft plots de nevel in. 'Nee!' roept Jom uit.

Voor hen, het schrapen van laarzen.

Hun vluchtweg wordt opgevuld door vormen en gedaanten. De fortwachters – vechtersbazen in allerlei soorten en maten, hoofden verborgen achter roestige gezichtsplaten. Er staan er vier, met geheven blasters. Jom trekt de zijne. Sinjir ook. Norra's hand gaat net naar het pistool aan haar heup...

Van achter de wachters schraapt iemand luidruchtig zijn keel.

Er stapt een Vorlaggn tevoorschijn. Huid als op vuur geblakerd vlees. In de korstige kloven ettert een heldere vloeistof die hij opdeft met een vieze bruine lap. Hij knippert met zijn drie diep verzonken ogen.

Slussen Canker.

Zijn tong klikt en klakt, en als hij spreekt, klinkt zijn stem vochtig, alsof de woorden langs een soort borrelende klont moeten komen. 'Ik zie dat jullie de vrede komen verstoren die is gesticht door Zijne Giftige Excellentie, Slussen Canker. Slussen vindt het niet fijn dat jullie er zijn. Slussen vindt het zelfs heel erg onbeschoft dat jullie zomaar binnenkomen.'

Heel even denkt Norra dat dit niet Slussen is, maar dan schiet haar iets door het hoofd wat Jas heeft gezegd: de Vorlaggn spreken toch in de derde persoon? Rare gewoonte.

Jom houdt zijn pistool gericht. 'We komen niet voor jou.'

'We zijn hier voor Gedde,' zegt Sinjir. 'Slinger hem maar onze kant op, dan vallen we je niet langer lastig in deze heerlijke stapel vuil die jij je paleis noemt. Hm?'

De Vorlaggn gorgelt. 'Slussen geeft jullie helemaal niks. Gedde?'

Van om de hoek verschijnt hun doelwit. De viceadmiraal zelf. Een man die ook aan het hoofd zou hebben gestaan van een van de wreedste programma's voor biologische wapens van het Keizerrijk. Die verscheidene *antieke ziekten* heeft getest op onderworpen planeten door het strooien van kiemen vanuit de oorlogschepen erboven.

Hij is overal dun, met uitzondering van de bleke pens die uitpuilt van onder zijn openhangende – en vieze – grijze overhemd. Zijn huid heeft de vale en pokdalige kenmerken van een specerijverslaafde. Een man die ten prooi is gevallen aan zijn verslaving.

Gedde is niet alleen.

Hij trekt iemand hard naar zich toe...

Het is Jas. Hij houdt haar achter in de nek vast, met een pistool

op haar hoofd. Ze rukt haar hoofd weg, maar hij rukt het gewoon terug.

‘Slussen heeft jullie premiejager. Als jullie de wapens niet laten vallen, laat Slussen het hoofd van jullie premiejager perforeren door blastervuur en worden haar hersenen voer voor de hrothbeesten.’

Sinjir zucht. ‘Barst.’ Zijn pistool klettert op de vloer.

Langzaam gespt Norra haar holster af en laat het vallen.

Jom houdt zijn pistool omhoog. ‘Ik geef mijn wapen niet op. Bij de commando’s hebben we geleerd dat wij ons wapen zijn. Dat kan ik net zomin opgeven als mijn eigen arm of mijn...’

De hand beweegt snel – Sinjir grist het pistool bij de loop en rukt het uit Joms hand, smijt het tegen de muur. ‘Ze hebben Jas, klungel.’

De wachters sluipen de grot in en rapen de wapens op.

Gedde likt langs zijn lippen en grijnst. ‘Stomme rebellen. We verkopen jullie aan het Keizerrijk, en dan koop ik mezelf een volledig pardon...’

Geïrriteerd maakt Jas zich van hem los en mept het pistool van haar hoofd. ‘Volgens mij hoeft je dat ding nu niet meer op mijn schedel te houden.’

Eerst denkt Norra: dit is onze kans. Jas is vrij. Maar haar vrijheid kwam gemakkelijk. Te gemakkelijk. Zonder enig verzet, behalve de irritatie op haar gezicht. Het besef komt aan als de hekgolf van een reusachtig schip: Jas heeft hen verraden.

Jas stapt weg van Perwin Gedde en steekt haar handen achtere-loos in haar zakken. ‘Sorry, *team*,’ zegt ze met een sarcastische nadruk op het laatste woord. ‘Aan mijn stekels en mijn inkt kan ik nu eenmaal niets veranderen. Ik ben wie ik ben.’ Ze schokschoudert. ‘Ze boden een betere premie. Dit is zelfs best een goede deal...’ Ze haalt een datapad tevoorschijn en gooit die naar Norra.

Norra vangt hem op.

Met trillende vingers laat ze het scherm oplichten. Daarop ziet ze een premie.

Het is *hun* premie. Ze ziet hun gezichten. Haar zoons gezicht ertussen.

‘Jij vuile valse buikkever,’ ziet Barell. ‘Ik vertrouwde op jou.’

‘Welnee,’ zegt Jas. ‘En anders had je dat nooit moeten doen. Ik word hier heel wat beter van. Niet alleen betaalt Gedde mij voor het waarschuwen dat hij zou worden ontvoerd, die Vorlaggn hier betaalt me ook nog eens twintig procent vindertsloon...’

‘Slussen heeft vijftien gezegd.’

‘Nou ja. Ik kon het toch proberen. Vijftien procent vindertsloon voor jullie premie.’

‘Jas, doe dit niet,’ smeekt Norra.

Op het gezicht van Jas Emari verschijnt droefheid. ‘Het spijt me. Maar ik heb rekeningen te betalen. Rekeningen die eraan komen, en de Republiek houdt mij niet boven water.’ Dan tikt ze even met twee vingers tegen het hoofd en zegt: ‘Het was leuk zolang het duurde.’

Jas verlaat de grot.

Gedde lacht. ‘Zullen we jullie dan maar in een kooitje gaan stoppen?’

Sinjir is niet dol op kooien. Vooral niet op kooien die boven een afgrond bungelen, of het nou hier op Vorlag is of op Akiva in de kerker van Surat Nuat. Deze kooien zijn vierkante dingen als een rechtopstaande doodskist, hangend aan zwarte rotspunten niet ver van de poort van de voederruimte van de hroth-beesten. Het wordt nevelig. Beneden hen loopt schimmellicht in scherpe, heldere lijnen.

‘Nog steeds blij met je vriendin?’ roept Jom. Zijn kooi hangt aan een ander uitsteeksel, een meter of tien verderop. ‘Vind je nog steeds dat ik haar kan vertrouwen?’

‘Ja,’ zegt Sinjir, met zijn kin tartend naar voren gestoken.

En dat verrast hemzelf niet weinig.

Hij vertrouwt niemand. En toch zit hij hier in de vaste overtuiging dat dit allemaal deel uitmaakt van een *geheim plan*, een plan dat de anderen gewoon nog niet zien.

Een klein stemmetje zegt hem dat dat komt doordat hij zo ontzettend goed is in het lezen van lichaamstaal. Het is zijn werk om mensen te ontleden met een enkele blik, om hen op te splitsen in al hun verraderlijke atoompjes. En een ander, tegenstrijdig stemmetje waarschuwt hem dat hij misschien, heel misschien, iets aan Jas Emari over het hoofd heeft gezien.

Maar die twijfel wordt verdronken in een badkuip vol zelfvertrouwen, en hij is vreemd genoeg heel zeker van haar. Vandaar dat hij hun zegt: 'Ze komt ons hier nog uit halen, wacht maar af.'

Jom gromt. 'Welterusten, keizerrijkmeneer.'

'Of ze nou ons of hen bespeelt, we mogen er niet op rekenen dat zij ons redt,' zegt Norra. Haar kooi hangt aan Sinjirs andere kant, en ze slaat haar vingers om het ijzer. 'We moeten hier zelf uit zien te komen. Ze gaan ons verkopen aan het Keizerrijk. Dat mogen we niet laten gebeuren.'

'Ik denk dat we dat al hebben laten gebeuren,' moppert Jom. Dan leunt hij voorover tegen de kooi, naar buiten starend. 'Maar wat is het Keizerrijk eigenlijk nog? Wie bestuurt het? Wie gaat er voor ons betalen?'

Die vraag heeft Sinjir zich ook al gesteld. Eerst verbaasde het hem hoe snel de Keizerlijke troepen uiteenvielen. Maar mettertijd vond hij dat steeds minder vreemd. Het Keizerrijk vormde alleen een eenheid doordat alle draden en kettingen werden vastgehouden door één enkele vuist: die van de keizer. En wie houdt dat allemaal bij elkaar nu de keizer er niet meer is? Het verhaal ging dat ook Darth Vader was uitgeschakeld. Dus wie dan? De admiraals? De moffs? Dat waren altijd ratten die in toom werden gehouden door de katten, en nu zijn er geen katten meer.

Een opvolgingsprocedure was er niet. Palpatine had geen noe-

menswaardige familie, tenminste niet voor zover iemand wist. Darth Vader had ook geen familie (en wat Sinjir betrof was hij niet eens een mens meer). En met de vernietiging van twee *Death Stars* was ook een significant aandeel van de beste en slimste koppen binnen het Keizerrijk gesneuveld. De Nieuwe Republiek maakte gebruik van die gelegenheid. De Opstand was verdwenen, met daarvoor in de plaats een snel, zij het wat onbeholpen, groeiende regering.

Dus moest het Keizerrijk vechten om te overleven. Zonder duidelijk leiderschap, want daar werd hoogstwaarschijnlijk om geknokt. En met de dag vallen de Keizerlijke strijdkrachten nu verder uiteen – verslagen, vernietigd, verlaten of gestolen.

Sinjir stelt zich voor dat het Keizerrijk als geheel er niet veel anders aan toe was dan hijzelf, die beslissende dag op de bosmaan van Endor – aangeslagen, verwond, omringd door lijken. Niet meer zeker van wat te doen of waarheen te gaan of waarin bij alle sterren nog te geloven.

Een geloofs- en belangen crisis. Dat is het.

Sinjir lijdt nog steeds onder die crisis. De Nieuwe Republiek is geen antwoord. Dit team is een antwoord, enigszins, maar nu, met het verraad van hun vriendin, voelt hij zich weer teruggevoerd. De geloofs- en belangen kwestie is er nog steeds. Zonder een antwoord in zicht.

Het Keizerrijk heeft ook een antwoord nodig – en als het dat niet op tijd vindt, zal het worden vernietigd. Dat zou verdiend zijn, besluit hij.

Ik moet een borrel hebben, besluit hij ook.

Niet ver weg houdt het vertrouwde gezoem van de laserpoort plotseling op – en wordt het griezelig stil. Maar slechts voor heel even.

Algauw komt er een nieuw geluid op: puffend gesnuif en vochtig gebazel. Vanuit het gapende gat in de bergwand vliegen hompen vlees de nevel in.

Hroth-beesten volgen snel. Rode, leerachtige wezens met lange vleugels en een twaalftal poten duiken de leegte in om het vallende aas na te jagen. Scherend en duikend. Hun gezichten zijn nauwelijks gezichten: slechts kronkelende, oogloze stapels poliepen en buisjes. Een vlezige massa die meer lijkt op schimmel dan op iets wat je bij een dier zou aantreffen. Een drietal van die beesten draait en wervelt om het hun toegeworpen vlees op te vangen. En algauw houdt de stroom vlees op.

Maar niemand brengt de beesten terug naar binnen.

De hroth-beesten vliegen hoger. Wellicht is hun honger nog niet gestild.

Of nog erger, denkt Sinjir: ze vervelen zich.

En wij zijn erg leuke speeldingetjes.

Prompt duikt er één recht op Sinjirs kooi af – en *blam*, hij slaat ertegenaan met het gewicht van een vliegende vaporateur. Het beest klemt zich vast aan de zijkant van de kooi en drukt zijn tentakelmassa tussen de tralies door. Sinjir heeft maar net genoeg ruimte om ernaar te trappen – en de slierten grijpen zijn laars vast en trekken die zo van zijn voet. Het beest maakt gretige zuiggeluiden terwijl het de laars probeert... op te eten? Misnoegd dreinend en gorgelend zwaait het de kop opzij. De laars zeilt de damp in.

Jom schreeuwt door een trechter van zijn handen: 'Niet aanraken! Die dingen op zijn gezicht zitten vol stekels. Dan voel je niets meer.'

Barst. Sinjir drukt zich tegen de achterkant van de kooi terwijl het beest tast en met zijn kop en voorpoot tegen het metaal beukt. Terwijl de wriemelende rankenmassa als wormen tussen de spijlen door komen, ziet Sinjir iets glimmen onder de hals van het beest. Daar hangt iets aan een ketting. Het lijkt wel...

Een sleutel. Een achthoekige sleutel van donker metaal. Net zo een als waarmee ze hierin zijn opgesloten.

Hé, da's merkwaardig.

Opeens vliegt het wezen weg, terug de nevel in zeilend.

Nee, nee, nee!

Die sleutel...

Die is daar toch zeker niet geplaatst door Slussens mannen? Die lijken niet slim genoeg voor zulke wrede spelletjes. Dat betekent dus dat de sleutel geheim is, maar bewust daar geplaatst. En dat betekent dat de sleutel van iemand is die hen wil bevrijden.

‘Jas,’ fluistert Sinjir zacht, plotseling duizelig. Het is net als in de kerker van Surat Nuat – hij zit vast en zij is degene die hem alweer bevrijdt. Een vreemd geruststellend patroon. Een klassieke zet! Sinjir gaat naar de voorkant van de kooi en perst zijn handen door de krappe ruimtes – zijn armen gaan er tot aan de ellebogen doorheen, en hij zwaait met zijn ledematen in het rond als een dier in nood. ‘Hé! Hé! Vliegende zakken slijm! Hier, hier! Zie ik er niet heerlijk uit? *Mmm*. Lijk ik niet op een lekker...’

Whonggg. Hetzelfde beest duikt op van beneden, uit het niets. Buisjes verzamelen zich rondom zijn linkerarm, en het is alsof hij wordt geëlektrocuteerd – eerst begint de arm te tintelen en opeens voelt het alsof er duizend spelden tegelijk gaan prikken. Sinjir schreeuwt het uit maar houdt vol. Met zijn vrije hand grist hij naar de sleutel, trekt die tussen duim en wijsvinger van de hals van het beest en rukt dan zijn hand uit die kronkelende massa tentakels.

Jammerend tussen opeengeklemd kaken door trekt hij de nu rafelige resten van zijn mouw omhoog – de arm is rood en zwelt op, vol blaren.

En zoals Jom voorspelde, zit er geen enkel gevoel meer in. Hij schudt ermee in een poging het gevoel erin terug te brengen.

Sinjir weerstaat de neiging om de kooi meteen open te maken en...

Tja, en wat dan, precies?

De leegte in duiken?

Op een van die beesten springen en meevliegen?

Het lijken hem uitstekende manieren om dood te gaan. En Sinjir

wil nog lang niet dood. Hij weet dan misschien nog niet zeker waar hij voor moet leven, maar niet doodgaan is een heel goed begin. Hij fluistert in zichzelf: ‘Geduld, ouwe jongen. Geduld.’

Hij wacht. De beesten vallen ook Norra en Jom lastig en slaan tegen de kooien zodat het metaal tegen de bergwand achter hen galmt. Sinjir wil de anderen toeschreeuwen te kijken naar sleutels – maar Slussens wachters, de dompteurs, zouden het kunnen horen. Uiteindelijk geven de hroth-beesten het op om te kijken of ze het wriemelende vlees in de onverbiddelijke ijzeren exoskeletonten kunnen eten, en even later laten de dompteurs een schril fluitje horen. De beesten springen op en duiken terug de grot in waar ze vandaan kwamen.

En dan keert het vertrouwde gezoem van de laserpoort terug.

Dit is het moment.

Sinjir steekt zijn ene goede arm uit de kooi, met de sleutel stevig in zijn hand. Hij moet even frunniken, maar het lukt hem om de sleutel te draaien en in het slot te steken – een snelle draai en de deur springt open.

Met piepende scharnieren hangt de kooi in het luchtledige. En nu?

‘Ehhh,’ zegt hij, zijn keel schrapend. ‘Kan iemand even helpen?’

Jom en Norra kijken om, en hun monden vallen open.

‘Is jouw kooi open?’ vraagt Jom.

‘Dat zie je toch?’ schampert Sinjir. ‘We hallucineren niet, hoor.’ Zachtjes voegt hij eraan toe: ‘Hoop ik.’

‘Hoe kan dat?’ vraagt Norra.

‘Een sleutel. Jas heeft me een sleutel gestuurd. Om de hals van een van die... afschuwelijke vliegbeesten. Dat, eh, kostte wel iets, maar...’ Hij leunt buiten de kooi, zich vasthoudend met zijn ene goede arm. In de andere zit nog steeds geen enkel gevoel – die hangt langs zijn lijf als een afgeknapt tak aan een boom. ‘Nou ja, laten we zeggen dat mijn volgende stappen nog wat in het ongewisse zijn.’

‘We weten niet of zij het wel was,’ blaft Jom. ‘Kan best een van de slaven zijn geweest. Die zijn nogal gebrand op hun vrijheid.’

Ja, denkt Sinjir, maar dat is niet precies onze taak hier, wel? Dat zou het misschien moeten zijn, maar dat is het niet.

Hij vist de sleutel uit het slot en klemt die stevig tussen zijn tanden. Dan grijpt Sinjir zich vast aan de bovenkant van de kooi. Door de dwarse spijlen te gebruiken als een ladder klautert hij erbovenop. De kooi zwaait onder hem en hij raakt bijna uit evenwicht – maar hij steekt zijn hand uit en houdt zich in balans tegen de rots waaraan de kooi bungelt. Boven op die rots loopt een richel die net breed genoeg is. Via die richel zijn ze hier ook gekomen: twee van Slussens wachters slingerden de kooi erlangs, haakten die aan de ketting en lieten hem vallen – een vrije val die Sinjir het gevoel bezorgde dat zijn ingewanden er door zijn keel uitkwamen en zijn kaken op elkaar klapten.

Adem in, adem uit.

Vanwege het Keizerlijke mandaat voor lichamelijke conditie was hij altijd goed in vorm geweest. Maar nadat hij met ongeoorloofd verlof was gegaan, had hij zich... toch een beetje laten gaan. Was hij magerder geworden, zijn spieren slapper. En de Nieuwe Republiek stelt niet zoveel eisen – daar is nog geen regime. Heel veel dingen zijn daar nog niet.

‘Je kunt het,’ zegt Norra. De eeuwige cheerleader. De eeuwige collectieve moeder van de groep. Het leuke is: het werkt. Hij gelooft haar.

Ik kan het.

Hij steekt zijn hand uit naar de rots boven en tast rond tot hij enigszins houvast vindt. Daar. Hij zwaait zijn dode arm omhoog voor het geval dat rotding daardoor weer tot leven komt – maar het haalt niets uit. Voordeel: er keert weer gevoel terug in die arm. Nadeel: dat gevoel is een brandende, stekende pijn.

Dan moet het maar met één arm. Sinjir trekt zich op terwijl hij met zijn voeten vruchteloos langs de ketting schraapt... nu al doet

zijn arm zeer – hij brandt in de kom, alsof het hele ding eruit wordt gescheurd. Alsof hij een pop is waarmee wordt gespeeld door een overenthousiast kind.

En dan is zijn bovenlijf boven. Hij schuift zichzelf verder omhoog. Hijgend.

Het is niet ver naar de richel – één stap omhoog maar. Makkelijk zat voor iemand met lange benen zoals hij.

‘Kom op, kom op,’ gromt Jom.

Als Sinjir niet naar adem snakte en een sleutel tussen zijn tanden klemde, zou hij zeggen: als je nog één keer zo’n toon aanslaat, ongelikte beer, laat ik je hier hangen voor het Keizerrijk. In plaats daarvan weet hij een gebaar te maken met drie vingers waarvan hem is verzekerd dat het op veel plaatsen in de Outer Rim beledigend is. Iets over iemands moeder en een gravitatie-trechter.

Om Jom te treiteren – en omdat het logisch is – gaat hij eerst Norra bevrijden. Sinjir kruipt verder, steekt zijn arm omlaag en laat de sleutel bungelen in zijn hand.

Norra reikt met haar hand omhoog en pakt hem.

Even later heeft ze haar kooi open en zit ze bij Sinjir op de richel. Dan is het Joms beurt – en al gauw is Sinjirs minst favoriete persoon in heel de melkweg ook vrij en voegt hij zich bij hen op de richel.

‘En nu?’ vraagt Sinjir, afwezig prikkend in zijn nu minder gevoelloze, maar pijnlijke arm. ‘Als ik het me goed herinner, is er een laserrasterhek dat ons allemaal kan veranderen in bloedige kubussen.’

Jom denkt na. ‘Kijk, kom hier, kijk.’ Hij gaat naar de rand van de richel, die helemaal doorloopt tot aan de knetterende poort. ‘Meestal zijn die dingen een gesloten lussysteem. De stralen komen uit die zenders...’ Hij wijst naar de roestige zenders die aan de donkere bergwand zijn bevestigd. ‘Ik moet een steen hebben.’

Norra zoekt rond, vindt er een aan haar voeten. ‘Hier.’

Jom pakt hem vast, steekt zijn hand uit en ramt ermee op de zender. Er gebeurt niets. Hij slaat nogmaals, en nogmaals, en dan lijkt hij er echt al zijn kracht in te leggen als hij brullend met de steen slaat – waarop de steen uit zijn hand vliegt en in het niets tuimelt.

Dat lijkt dus niet te werken. Sinjir zucht en zowel hij als Norra zoeken rond naar een andere steen, zonder iets te vinden... maar dan schiet de zender plots met een vonk los van de muur en blijft aan één bout hangen.

De laserpoort sist en valt uit.

En de weg is zomaar vrij.

Een voor een klauteren ze terug in de enige ruimte van het fort die ze hebben kunnen zien – de voederplaats van de hroth-beesten. Andermaal worden ze belaagd door de stank. Sinjir doet zijn uiterste best niet te kokhalzen.

‘Goed. En nu?’ zegt hij, zijn stem nasaal doordat hij met de rug van zijn goede hand zijn neus platdrukt. ‘Hebben we een plan? Jas is hier nog ergens, en dat betekent...’

‘Dat betekent niets,’ zegt Jom. ‘We weten niet of zij het wel was. Dus we doen gewoon wat het plan was: we gaan omhoog door de lavabuis, pakken Gedde en...’

‘Ik kan die lavabuis niet in. Mijn arm is dood. Ik ben moe.’

‘Je moet eens iets aan je conditie doen, Rath Velus.’

‘Neem me niet kwalijk, leven we nu wel of niet in een universum waar ik net jouw chagrijnige hachje heb gered? Sorry hoor, maar ik ging ervan uit dat jij nu mijn ene blote voet zou kussen, maar in plaats daarvan sta je hier een bron van ellende te wezen.’

Norra stapt tussen hen in. ‘Sinjir, ga jij op jacht naar een ontvanger. Ze hebben de onze afgenomen, dus we hebben niets om Temmin of Jas of wie dan ook te roepen. We komen hierlangs terug en...’

Van buiten de grot, stemmen en voetstappen. ‘Er komt iemand aan,’ zegt Jom. ‘En we hebben geen wapens...’

Met de stemmen komt een ander bekend geluid: gegrom, geblaf, gebazel.

Hroth-beesten. *Verdomme.*

De dieren worden gevolgd door Slussens wachters – vermoedelijk aangetrokken door het lawaai. Of misschien hebben ze gemerkt dat het hek uit is. Hoe dan ook, ze komen aangerend, met getrokken blasters en de hroth-beesten aan lange leren riemen. Hun tentakels speuren de lucht af.

Maar Norra denkt snel – en handelt snel. Ze staat al bij de manden met rottend vlees, en Sinjir kijkt met ontzag (en afkeer) toe terwijl ze ermee begint te gooien. Een voor een bekogelt ze de wachters met rottend vlees, en hun blastervuur schiet alle kanten op als ze het op hun borst, armen en in hun gezicht krijgen.

De stank van het vlees is te verleidelijk om te weerstaan.

Briljant, denkt Sinjir als de beesten zich tegen hun eigenaars keren. De monsters vallen aan, besmeuren hun gillende dompteurs met hun natte slierten op zoek naar hompen ranzig vlees.

‘Lopen!’ roept Jom, en ze rennen de slachting voorbij.

De lavabuis is krap, maar niet zo krap dat ze zich er niet in kunnen bewegen. De buis zelf is geribbeld en geschulpt, waardoor ze gemakkelijk kunnen klimmen. Norra en Jom hebben geen moeite om zich schrap te zetten en schuifelen omhoog door het lange kanaal. Langzaam maar zeker.

Onder hen, in de diepte, gloeit een speldenprik van feloranje licht.

Niet vallen, niet vallen, niet vallen, herhaalt ze in zichzelf als een mantra. Zo’n val zou geen plezierige zijn. Omlaagglijdend over het poreuze vulkanische gesteente zou haar huid eraf worden geschraapt vlak voordat ze in een ziedend heet magmabad plonst. Waarin ze gaar wordt gekookt. Dood wordt geschroeid.

Via deze buizen lijkt Slussen zijn fort te verwarmen – de lucht die omhoogkomt is als de hete adem van een hels monster. Soms

komen ze aangrenzende buizen tegen die aftakken in steile hoeken. En als ze erlangs komen, horen ze de geluiden van onrust door Slussen Cankers paleis gaan – schreeuwende stemmen, een alarmkreet. *We hebben niet lang.*

Omhoog, omhoog. Haar armen en benen doen pijn. Jom zegt haar door te klimmen – ze wil hem antwoorden dat ze hier niet voor in de wieg is gelegd, maar ze moet door. Het is te laat om om te keren, en dus zet ze door, en als haar handen eindelijk de rand van de laatste aftakkende buis bereiken – lijkt er een eeuwigheid te zijn verstreken. Ze hijst zich omhoog en glijdt eruit op haar buik over schurend steen om neer te komen in een weelderige (en foielelijke) kamer, snakkend naar adem.

Norra kijkt op. Zwarte wanden zijn versierd met opzichtig goud en borzieten spiegels. In de hoek staat een standbeeld van Slussen, gemaakt van vuurrood kwartskristal. Het bed is achthoekig, net als de sleutel van hun kooien – en ligt vol met dierenhuiden en kussens van rood leer. Zulke rijkdom is Norra vreemd. En in een oord als dit is het duidelijk verkwisting.

‘Mooi, jullie zijn er.’

Norra’s hart springt bijna door haar keel naar buiten als ze Jas’ stem uit een hoek hoort komen, uit het zicht. Ze kijkt om en ziet de premiejager zitten in een hoge stoel, in kleermakerszit, met de armen over elkaar en een viceadmiraal van het Keizerrijk gestrekt aan haar voeten. Geddes handen zijn achter op zijn rug gebonden met draad. Zijn mond is afgebonden met zo te zien een kussensloop, opgerold en vastgeknoopt achter op zijn hoofd.

Uit de lavabuis duikt Jom op. Hij ziet de Zabrak meteen en eenmaal overeind beent hij op haar af, grommend van woede.

‘Je hebt ons bijna de dood in gejaagd...’

‘Ik heb ons allemaal gered *en* voor betaling gezorgd *en* ik heb het vuile werk gedaan. We hebben het hier nog wel over.’ Ze pakt de ontvanger aan haar riem en spreekt erin. ‘Temmin, kom ons

maar oppikken. Je weet het teken.’ Terwijl ze de ontvanger terug aan haar heup haakt, vraagt ze: ‘Waar is Sinjir?’

‘Beneden zoeken naar een ontvanger,’ antwoordt Norra.

Jas trekt een gezicht alsof dit haar lichamelijk pijn doet. ‘Dat... is een complicatie. Ik zal hem gaan zoeken. We zien elkaar in de voederruimte.’

Van buiten de kamer, het gestommel van voetstappen. De deur naar dit vertrek is een rond, verguld portaal, verzegeld via een elektrisch paneel – een paneel dat is losgerukt en waarvan de draadjes nog hangen te vonken. Er bonst iemand op de deur. Vanaf de andere kant, een gedempte stem: ‘Slussen wil weten: is Gedde hier?’

Gedde lijkt het niet eens te horen. Zijn ogen zijn bloeddoodloopen. De pupillen zijn sterk vergroot en hij knippert niet eens. Van achter zijn mondprop maakt de hoge officier vage koerende en gorgelende geluiden. Norra beseft: hij is high. Vlakbij staat een blikje – wederom achthoekig van vorm – met donkere specerij.

Vanaf de andere kant van de deur: ‘Slussen beveelt deze deur te openen.’ Het gejangel van een boor stijgt op. *Ze gaan de deur eruit halen.*

‘Hoe komen we hier weg?’ vraagt Norra. ‘De buis?’

‘Die kant ga ik op,’ zegt Jas. ‘Maar jullie beiden gaan die kant op.’ Als ze *die kant op* zegt, wijst ze naar het immense boogvenster aan de andere kant van de kamer.

Norra wil protesteren, maar tot haar verrassing zegt Barell: ‘Vind ik wel wat. Open met dat ding.’

Jas zegt: ‘Als het goed is, komt de *Halo* er al aan. Tot straks.’ En zonder nog iets te zeggen, klimt ze de lavabuis in.

Barell en Norra gaan naar het raam. Jom tast het af, zoekend naar scharnieren, een grendel, iets, wat dan ook. Norra zegt hem dat er niets te zien valt, en hij beaamt dat – en loopt dan naar de stoel waar Jas net nog in zat. Zonder enig commentaar pakt hij hem op en smijt hem door het raam.

Kssj!

De stoel slaat een gat in het glas en is verdwenen.

Hij trapt de rest van het glas er met zijn laars uit.

Buiten, boven de nevel, vlak bij de toppen van andere donkere bergen, ziet Norra een schip – een kanonneerschip van het type ss-54. De *Halo*.

Temmin.

‘Zeg viceadmiraal Gedde dat zijn taxi is gearriveerd,’ zegt Norra. Dan begaat ze de vergissing om naar beneden te kijken. Duizeligheid overvalt haar. ‘En zeg hem dat ik hoop dat hij geen hoogtevrees heeft.’

Knallend en ratelend stuitert de *Halo* over de nevelen van Vorlag. De ionenmotoren aan weerszijden zijn horizontaal gedraaid en stuwen het kanonnierschip – door de fabrikant, Botajef Shipyards, geclassificeerd als licht vrachtschip om onder voorschriften uit te komen – gillend vooruit. Verderop rijst het vulkanische fort van Slussen Canker op uit de mist. De kromme, kronkelige torens lijken als geblakerde vingers omhoog te grijpen naar de hemel om die naar beneden te trekken.

Temmin, gezeten achter het besturingspaneel, heeft de vliegknuppels helemaal naar voren geduwd. Dit schip is niet zo snel als een x-wing, maar het heeft wel kracht – vooral sinds Temmin de motoren heeft opgevoerd. Het ding beweegt zwaar en doelbewust, en doet het bloed in zijn oren dreunen als Akivaanse trommels. Hij laat zijn knokkels kraken en knipt met zijn vingers: een nerveus trekje dat hij heeft overgenomen van zijn vader.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt hij zijn copiloot.

‘ROGER-ROGER,’ galmt de B1-gevechtsdroïde, Mister Bones: een lijfwacht en kameraad die wel iets meer dan een beetje is ‘opgevoerd’. De droïde, beschilderd in rood en zwart, heeft het model van een menselijk skelet met de schedel van een steengier – en Temmin is er nooit mee opgehouden de droïde nog intimideren-

der te maken. Hoekig metaal dat uit de voorzijde is geknipt, wekt de indruk van tanden. Aan de handen zitten scherpe nagels. Aan zijn lijf zit nu een handjevol extra gewrichten waarmee de droïde zich in bochten kan wringen die ongewoon zijn voor de toch al opvouwbare B1's. Weg zijn de botjes waarmee hij was versierd – op hun huidige missies moeten ze geluidloos kunnen bewegen, en Jas zei dat het gerammel van al die losse stukjes een probleem zou zijn. Het was met tegenzin, maar Temmin heeft geluisterd. Hij mag Jas graag. Hij vertrouwt haar. Als zij zegt dat ze stil moeten kunnen zijn...

Dan moeten ze stil kunnen zijn.

Uiteraard is stil zijn momenteel niet bepaald meer aan de orde, hè?

‘IK STA TE TRAPPELEN OM ONZE TEGENSTANDERS TE VERDELGEN,’ zegt Bones met die rare, vervormde stem van hem. ‘IK HOOP HEN TE VERANDEREN IN EEN FIJNE RODE NEVEL. U HOEFT HET MAAR TE ZEGGEN, MEESTER TEMMIN.’ De droïde heeft zijn klauwen om de bediening van het geschut geslagen. De *Halo* is forsgeschapen: onder de zwaar bepantserde cockpit hangt een dubbelloops ZX7-laserkanon, en bovenop bevindt zich een vierloops staafwerper op een provisorisch toegeruste geschutskoepel. Momenteel komen ze echter hun team ophalen, niet het landschap aan flarden rijten met wapenvuur, en daarom maant Temmin zijn kameraad zich koest te houden.

Bones knikt en neuriet in zichzelf. Zijn schedel beweegt op de maat van het deuntje.

‘Daar gaan we,’ zegt Temmin, en hij mindert vaart en draait de motoren verticaal om de *Halo* te laten zweven. Daar ziet hij de op één na hoogste toren van het fort – het raam is ingegooïd.

Zijn moeder – ze kijkt zenuwachtig en geagiteerd – gebaart hem dichterbij te komen.

Hij steekt zijn duim op en laat het schip zijwaarts glijden zodat de loopplank naar de toren wijst. ‘Bones, ga helpen. Ik hou ons

stil.' De droïde springt op, doet een handstand-overslag op de stoel, wervelt dan de cockpit uit naar het ruim van de *Halo*.

Temmin schakelt het scherm over naar de toegangscamera en laat de loopplank uitschuiven. De zijkant van het schip gaat open en wordt een toegangsluik. Bones helpt Norra hun gevangene aan boord te brengen. Jom neemt een aanloop en overbrugt de afstand met gemak.

Maar dan schommelt het schip van een inslag tegen de zijkant.
Wat was...?

Hij kijkt weer op het scherm en ziet chaos: er hangt iets aan de loopplank. Een of ander wezen. De snuit is niets meer dan een slordige hoop dingen die eruitzien als zachte, zoekende vingers. Bones maakt een pirouette, en zijn klauw klapt terug als het verborgen vibrozwaard in het lange metalen bot van zijn onderarm naar buiten springt. Hij maait omhoog en houdt door de wirwar van slierten voordat hij het wezen van het schip schopt.

Waar de eerste is gevallen, verschijnen er nog twee.

En dan piept de scanner van de *Halo*.

Vier rode puntjes. Van achteren naderend.

Hij leest de signaturen – één Galactische shuttle en een drietal TIE's. Hij schreeuwt naar achteren: 'Wie heeft het Keizerrijk uitgenodigd voor ons feestje?'

Terwijl zijn moeder de cockpit in stapt, antwoordt ze: 'Slussen Canker. En Gedde, die hoopt zich vrij te kunnen kopen van de straf die een gedeserteerde viceadmiraal wacht.' Dan legt ze hem uit waar Jas en Sinjir zijn. 'We moeten hen gaan ophalen.'

'En als ze er niet zijn?'

'Dan wachten we.'

Opeens steekt Jom zijn hoofd door de deuropening – en aan zijn gezicht kan Temmin al zien wat hij gaat zeggen. Hij gaat zeggen: we laten hen achter, zij zijn niet de missie. Want zo is hij. De missie gaat boven alles. En hij mag Jas en Sinjir niet eens, toch?

En daarom is het een verrassing als hij zegt: ‘Niemand blijft achter.’

Temmin grijnst. ‘Ook geen ex-loyaliteitsofficier en een premiejager?’

‘Niet als het *onze* ex-loyaliteitsofficier en *onze* premiejager zijn. Kom op.’

Temmin stuurt het schip weg van het fort. De scanner laat zien dat de shuttle en de TIE’s snel komen aanstormen.

Hij heeft een idee. Hij stuurt het schip naar voren met een harde stoot van de motoren en blijft dan weer stil hangen. Zijn moeder protesteert: ‘Temmin, niet stoppen. Hou het schip in beweging!’

‘Ik weet wat ik doe,’ zegt hij, en hij laat de *Halo* honderdtachtig graden draaien.

‘Temmin. *Temmin!*’

Voor hen komen de TIE fighters aangekrijst, als scheermessen door de lucht – ze komen in een lage boog naar Slussens fort. Nu al sissen de laserstralen door de lucht, en in de voorkant van de *Halo* verschijnen deukjes van de inslagen.

Nu, denkt Temmin.

Met een tik schakelt hij over op de bediening van de kanonnen, draait de staafwerpers naar voren en omhoog – zijn vingers gaan naar de trekkers. Met honderden per seconde vuurt het kanon dunne staafbuizen van nanovezel af. Ze boren zich in de zwarte stenen toren. Steenschilfers en splinters spatten in het rond.

Als een ingekeepte boom begint de toren te vallen.

En die valt recht boven op twee van de TIE fighters. Eén krijgt een voltreffer en wordt midden in de lucht verpletterd, met achterlating van slechts een gloeiende streep op Temmin's netvlies. De andere wordt op het vleugelpaneel geraakt door puin, en opeens tolt het ding omlaag als een vogel met een afgehakte vleugel.

Jom slaat de jongen op de schouder. ‘Knap bedacht, knul. Laten we gauw onze lui gaan halen en maken dat we hier wegkomen.’

Wat is er van mijn zoon geworden?

Die vraag steekt als een mes in Norra's buik. Haar gedachten, haar bewustzijn, zijn gescheiden van haar handelen – bijna alsof ze twee verschillende mensen is. Alsof een van haar de innerlijke versie is, deze plotselinge bundel van angst en zorg. De ander is Norra de soldaat, Norra de piloot, Norra die de bediening van het wapensysteem overneemt en het fort bestookt met laservuur.

Vanbinnen is ze een kluwen van gevoelens die allemaal vechten om de oppermacht, als hele planetenstelsels die elkaar willen overheersen. Haar zoon doet precies wat hij doen moet. Hij vecht voor de Nieuwe Republiek. Het Keizerrijk is hun vijand. Wat hij net deed, was slim en scherp en het getuigt van zijn bekwaamheid – en dat betekent dat ook hij nu zowel soldaat als piloot is.

Is dat wat ze voor hem wilde?

Hij is jong. Nog maar vijftien. (Al doet het haar eraan denken dat hij binnenkort jarig is. De tijd gaat snel en gaat alleen nog maar sneller als je kinderen hebt.) Hij heeft net twee TIE fighters uitgeschakeld. Nee – hij heeft twee piloten *omgebracht*. Twee levens beëindigd. Het probleem is niet of ze hun lot verdienen; die piloten zijn zelf de strijd aangegaan en wisten wat de consequenties konden zijn. Het probleem is wat het met Temmin doet. Dat houdt haar bezig. Houdt het hem ook bezig? Is hij nog te jong om te begrijpen wat er gebeurt? Wordt hij op een dag wakker met spoken in zijn hoofd, of hardt het hem te snel – maakt het een einde aan zijn vriendelijkheid en wordt hij gemeen, als Jom Barell?

Door die gedachten wordt ze verscheurd terwijl ze haar taken uitvoert: Norra bedient het geschut en vuurt. Terwijl Temmin het schip zijwaarts naar de ingang van de voederruimte stuurt, terwijl ze dekkingsvuur verzorgt en korte metten maakt met de gemaskerde wachters die aanstormen om Cankers rijk te verdedigen.

'Daar,' zegt Jom, en hij legt een hand op haar onderarm. Zijn

stem klinkt ver weg. Alles lijkt ver weg. Haar hartslag bonst in haar borst, in haar hals, in haar polsen. Ze wordt uitgehold door adrenaline zoals de paleistoren werd aangevreten door die staafwerpers. Ze knippert met haar ogen en werkt zich erdoorheen...

In de voederruimte komen twee wachters naar de rand gesneld, maar voordat ze iets kunnen doen, sidderen ze allebei en vallen voorover de nevel in. Achter hen verschijnen Jas en Sinjir. De eerste heeft een blaster in de hand en gebruikt haar vrije hand om de laatste te ondersteunen – Sinjir hobbelt mee, zijn ene arm slap langs zijn lichaam.

Een van de TIE's duikt van boven omlaag, en vlug draait Norra de staafwerpers ernaartoe terwijl Temmin de *Halo* naar de ingang laat zweven. Na een kort salvo tolt de TIE terug de hemel in, tijdelijk afgeschrikt.

Zodra Jas en Sinjir weer aan boord zijn, zegt Jom tegen de jongen: 'Planken.'

En Norra's bloed suist van haar voeten naar haar hoofd als de *Halo* razendsnel optrekt door de atmosfeer boven Vorlag, met de TIE fighter vlak erachter in het kielzog.